

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΦΗΝΣΕ ΔΑΥΔΕΤ

ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΩ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ο όνειρό της ήταν να γίνει γυναίκα ενός ποιητού... Αλλά η ανεπιτυχής τύχη, αντί να της χαρίσει τη ρομαντική ζωή που τόσο λαχταρούσε, της έδωσε μια πολύ ήρεμη τύχη — ένα σύζυγο πλούσιο και νοικοκύρη, κτηριατά στο Ύψιγ. Όλοι τον αγαπούσαν αυτόν τον καλό άνθρωπο, γιατί ήτανε πάντα γελοιολόγος και χαρούμενος. Περνούσε βέλεια, άρκετο χρόνο τη γυναίκα του, αλλά αυτό δεν μπορούσε ναήναι και μεγάλη βαρύτητα στις σχέσεις τους. Το κακό ήταν άλλο: Ο σύζυγός της δεν νοιάζταν για τίποτ' άλλο παρά για την κληρονομιά, για την όμοια έστρατη πραγματικά ξέφωτα. Αυτό το ζήτημα άπ' τις πρώτες μέρες ημερών του γάμου τους, φανόταν μέγας απελπισίας ανεπρόσφορο στην γυναίκα του.

«Ακούς έτσι να μην ζήσει τίποτ' άλλο όλη μέρα παρά να ταχτοποιή και να προσηυσιτά τις τριανταφυλλίες του?.. Ποιόν τον κοιτάς από την εστίαση; Στον κίρτο του, με το κλαδέντηρι ή με το ληποστειάτο στο χέρι... Ένοιωσε ένα τεράστιο ξέφωτα για τη σύλληψη των τριανταφυλλιών του, ή όποια διαλογισμένους ήταν θαυμασία, κι ίσως μοναδική σ' όλη την Γαλλία.

Πέρασαν δέκα χρόνια άπ' τον καιρό που είχαν παντρευτεί. Λέγα αλλεπάλληλα χρόνια ή ζωή τους πέρασε αεθί, ήσυχά σαν τις δένδροστοιχίες του κήπου του άνδρός της, ό όποιος φροντίζει και για την γυναίκα του και την περιποιόταν με την ίδια τάξη και τρόπο που περιποιόταν τα λουλούδια του. Και για ναζετε μια ίδια των φροντίδων και των περιποιήσεων του στη γυναίκα του, άρκεϊ, νοήσω, να σας αναμνήσο ότι μετρούσε τη ζεστή και το κρύο μέσα στο δωμάτιό της, το στολιόταν με μπουκιά, με τον ίδιο άκρίβως τρόπο που μετρούσε τη θερμοκρασία του άνδρου του. Φοδύτανε γι' αυτόν, την άπληξη του καιροσ άπαράλλατα όπως και για τα πιο λεπτοετή λουλούδια του την άνάγκασε να ζή κειθροδικά.

Έτσι έκειν έκεινε δέκα δόλοληρα χρόνια αιλουασιμένη μέσα στος τέσσαρες τοχούς του περιβολού του άνδρός της. Ήθελα σαν μια κληματαίδα. Η φαντασία της έκειν την πήγαινε συχνά σ' άλλα περιβάλλια λιγότερα κανονικά, φροακωδία όπως, όπου η τριανταφυλλίες άνοδύσαν χωρίς καμιά περιποίηση, κι όπου τ' άγριοαλλούδια ήταν πιο ήρηλά κι' από τα δένδρα και γεμάτα από φαντασιώδη άνερόδωρα λουλούδια, τα όποια ζούσαν στον έλιθέρο αέρα και στον λαμπρόν ήλιο. Δεν ήξερε ή δυστυχισμένη ότι τέτοιους καρόδους δεν όφεισε ναζετε παρά μόνο μέσα στα βιβλία των ποιητών, που διάβαζε συχνά από τον άνδρα της. Και διάβαζε και τα χειρότερα άκόμη ποιήματα, άρκεϊ μέσα σ' αυτά ναόρισσε τις λέξεις: «άγαπη» και «άσπρημα!» Κάθε φορά που διάβαζε ένα ποίημα, που είχε μέσα αυτές τις δυο λέξεις, έκεινεν το βιβλίο και, κρατώντας το σφιχτά στα χέρια της, έκεινεν αλόκληρους όρες βυθισμένη σ' άνεροστολήσεις.

Ίσως, όλες αυτές ή άροσοστημένες έπιθυμίες κι' άνεροστολήσεις της να μένανε άπλόως κλεισμένες μέσα στον κόσμο της φαντασίας της, άν δεν τύχανε να βρεθί μπροστά της ό Αμοού. Ό Αμοού αυτός ήταν ένας άπ' τοζ ένδοιμοίδοεις έκεινους νέους, που συχνάζονεν στα κοσμίκα σαλόνια τα θράνα, κυρίως απ' τις δέκα ως τα μεσαία, και άη, όντα στοζ άλλους έμιστρωζ πάντοτε, τοζ έρωτές τους, τις άπελπισίες τους και τα πλένια τους.

Έχουν μακρινά μαλλιά, φλοάν γοαβάτα, άκοσμοπουν μελαγχολικά στο ζάνα του κατάφοτου σαλονιού και περιηρημισμένα από κυρίς με φορέματα χροού, που τοζ άκωμε πίσω απ' τις έντάξεις τους, άπαγγέλλουν τα ποιήματα τους.

Ό Αμοού, μάλιστα, θα μπορούσε να διεκδικήσει με μεγάλη βεβαίότητα έπιτυχίας τον τίτλο του ιδέοδους τύπου του ποιητού των σαλονιών. Είχε όλα τα προσόντα που χροεάζονται γι' αυτό. Ήταν ένας άπ' τοζ άπελπισμένους της ζωής που τόσο αγαπούνε ή γυναίκες. Ντυνόταν πάντα σύμφωνα με την τελευταία μόδα. Κι' όταν άπήγγελλε το ποίημά του έκεινο που το τυλοφορούσε: «Πιστεύω της άγάπης» και μάλιστα το τεράστιο που τελειώνει τα λόγια: «Εγώ πιστεύω στον ξέφωτα όπως πιστεύω στο Θεό...», είνε άδύνατο να φαντασθί κανείς τι γινόταν μέσ' στα σαλόνια. Πλακαστεναγμοί περιπαθείς, δάκρυα φλογερά, εύχαριστίες, χειροκροτήματα, άσασμοί, άποδύσεις... Τόν θοίκαμβό του θα τον ήρηλευνε άσφαλώς κι' οι Ρωμαίοι αυτοκράτορες.

Έγώ φούδοιο ότι ό άνδροςος αυτός πολύ λίγο ένδιαφερότανε

πραγματικά για τον Θεό, για την ποιησι και για όλα τα άλλα, κι ή γυναίκα δεν έχουν τέτοιες άνερισίες. Και κάθε φορά που ό Αμοού άπήγγελλε το «Πιστεύω της άγάπης», ή κυρίως κι' ή δεσποινίδες στρωμφογενόσαν γέμο τους... Μα δεν ήτανε μικρο πρόγραμμα ένας άκορκοσ ποιητής που πιστεύει στον ξέφωτα όπως στο Θεό...

Έτσι ήταν πολύ φροακό να μην άνδύξει ή γυναίκα του κληροκοφ μεζ στον περιουσιό... Τρεις φορές μόνο τον άκωμε στο σαλόνια κέποιοι φιλιού της οπιού και κόντερε να τρελλοθί. Στο τέλος δεν μπόρεσε πειά να κρατηθί και μια μέρα, άμίνοντας και το σύζυγό της και το περιβάλλι του, πήγε και βρήκε τον ποιητή στο σπίτι του.

—Δεν υποκό να ζήσω κι' αυτόν τον γοντράνθρωπο, τού είπε. Σας αγαπό... Άς φέγωμε!...

Ό Αμοού για μια στιγμή έκεινέ ξαμυσισμένος. Έπειτα όριος δίχτηκε με πολλή εθαροσστη την καλή ατή τύχη κι' έκεινεν πράγματι μαζύ.

Α, πόσο θαυμάσια πέρασανε τις πρώτες μέρες! Από φόβο μην τοζ άνακαλόφει ό άνδροςος της κροδόντοσαν κι φρετικά όνοματα στα πιο μακρινά ξενόδογια. Φεγγανε άπ' το ένα και πληγάνανε σ' άλλο, για να φέρονε την άλλη μέρα κι' άπ' αυτό και να πάνε στα περιχωρά. Διαρκής περιπέτεια και διαρκής άνερισία! Ύπεροχο πρόγραμμα! Ποητικώτατο... Μόνον τ' άπόβραδα μπορούσαν να κώνουν τοζ φροακωδής περιλάτους των. Και με τι χροακόρδη!

Όσο περισσότερο φροδόντοσαν, τόσο περισσότερες φροηοιάσεις έφρετε να λαβαίνουν... Κι' όλα αυτά δημοφρογούσαν μια άπόδωραση μέσα στην όποια ό ποιητής της τις φανότανε πολύμεγάλα! Και όταν τη νύχτα καθόντοσαν μπρος σ' άνοιχτά παρλόια και κροτιόσαν στον ορανό τ' άστέρια, έκεινεν τον παρακαλόδεσ να της άπαγγέλι το περιήριο έκεινο τεράστιο που τελειόσε: «Εγώ πιστεύω στον ξέφωτα, όπως πιστεύω στον Θεό...»

Ό ποιητής της ίκανοπούσε από μια την έπιθυμία της και την έκεινεν να πλεη σ' όκειανούς εντύχιας...

Λυστιγώς, ατή ή ζωή δεν κράτησε πολύ... Έκεινενε πάλι αυτός, ό γοντράνθρωπος, ό σύζυγός της που τοζ άηρησε ήσυχους και δεν τοζ καταδύοζε... Ήταν πραγματικά φιλόδοχος και μάλιστα στοϊκότατος!

Όταν έκεινεν ή γυναίκα του κι' είδε πως δεν είχε σκοπό να ξανεφροση, έκεινενε την πρόσνη πόρτα του περιβολού του και με την ήσυχία του έξανακωδύοσε να περιποιείται τα τριανταφυλλία του, που αυτά τοζλάχιστον ήσαν βαβαία ηρωαίνα στη γη και δεν μπορούσαν να φέγουν.

Οι δυο έρωτεςέμειν, όταν είδαν πως δεν τοζ κενηρούσαν, κροτιόσαν στο Παρισί.Κι' έκειν δεν άγγισσε ή να γυναίκα να καταλάβη ότι όποιστής της είχε κάποιος άλλάζει. Η φροντίδες της καθημερινής ζωής την έκαναν να γνωρίσει κάποιος καλύτερα τον άνδραπο μαζύ με τον όποιο ζούσε τώρα. Άρκεϊν να της φανότανε κακοίδοης, έρωτιστής και φιλόδοχος. Όλα τα λεπτά και γεναία αισθηματα τάφρινε στοζ στήχους του και δεν κροτιόσαν άπόλυτος πίποτε μέσα στην φρηή του. Ήταν φοβερά ιδιότροπος και μια άπ' τις ιδιοτροπίες που ήταν να κροακωσιτα τον άροσοστο και να πύλριζατα με φανέλλες, να πνή ζεστά και να γεμίζει το τραπέζι της κίμαράς του με υποκαλάνα από φάμακα κάθε είδους και με σόνες για το βήχα. Ήταν άπελπισία... Μέσα στο πνευγρό έκεινο περιβάλλον, ή φροαία μιας άρχεις να νοσταλή τον κίρτο του σιξέγου της, που είδοδίαζε χρομωνα-καλοκαίρι, να θυμάται τον καλό κληροκό που ήταν τόσο άπλόος και γενναίοακαρδός, ενώ ό άλλος ήταν έρωτιστής, άπαιτημιζός και φροακωρόνος.

Έτσι, έπειτα από ένα μήνα μετά τη φρηή της άπ' το σπίτι της, άρχισε ν' άγαπώ τον άνδρα της. Να τον άγαπώ πραγματικά κι' όλη της την καρδιά.

Μια μέρα τοφροαψε ένα γράμμα, έκετείνοντάς τον να την συγχωρήσει. Αυτός δεν άπάντησε. Έκεινεν τοζ Ύναγάρου. Ήταν πολύ μετανωικμένη κι' έφρετε στα πόδια του άνδρός της, θεμωπαρκαλιώνοντας τον να πάη για να την πάρη. «Άν δεν έδοθης, έφροαψε, θα πεθανό κόντα σ' αυτόν τον έποκρητή, που με τυραννεί με τα καμώματά του».

Τότε ό εύσπλαχνικός κληροκός άπεφάσισε να την συχωρήσει. Κι' ένα πρωί έκεινινε και πήγε στην κροτιόουσα.

Τό ίδιο θράνυ κίολας την περιόμεινε κι' ένα άμάξι άπέναντι από το σπίτι της.

Έκεινεν, μόλις έλαβε το σημείωμα που της έστειλε κι' ένα μικρό ό σύζυγός της, έφρεξε να κρητή το δάκρυα στην άγκαλιά του, και να κρησι μεζ τον στο όμοαφο περιβάλλι του Ύψιγ γεροεμμένη — με πολύ κροαρά μάλιστα φάμακα— από την φιλοδοξία να γίνει γυναίκα ενός ποιητού της χειρότερης μάλιστα πάστας!...

Ο Αλφόνσ Νταυτέ